

Neděle 2. po sv. Trojici
Mk7,14-23
14.6.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Odvrať svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti.
Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.
Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber!

Píseň: 296

Čtení: Gen4,1-16

Píseň: 581

Kázání: Mk7,14-23

Ježíše nacházíme stále na druhém břehu, kam se přeplavil se svými učedníky. Možná, že zástupy, které učil, poslal pryč. Možná, že čekaly, až si Ježíš odpočine. Jisté je, že Ježíš opět svolává zástupy, aby jim řekl podobenství.

Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje. Zdá se, že zástupům tato řeč je jasná, nebo dělají, že je jim jasná. Učedníci jsou na tom jinak; ptají se po smyslu tohoto výroku.

Jak to, Ježíši, myslíš? ptáme se mnohdy i my. Co jsi tím výrokem vlastně myslel? Ptáme se a dychtivě čekáme na odpověď.

Je dobré, že se učedníci ptají. Je dobré, že i my si hledáme otázky a dumáme nad tím, jak to ten Ježíš myslel, když řekl to či ono. Je dobré, když hledáme, doptáváme se. Jako by učedníci Ježíšovi říkali: Jo, možná tomu rozumíme, ale raději nám to ještě jednou vysvětlí. Možná, že ve svých úvahách jsme někde úplně jinde. Myšlenky se rozeběhnou a najednou to, co Ježíš říká, se překrouť až k nepoznání.

Není špatná otázka. Je jen nedobrá odpověď. Jako by zde zpovzdálí znělo, až se tě tvůj syn zeptá. Žijeme tak, aby se nás vůbec někdo na něco z našeho života víry ptal? Možná.

Nerozumíte, že nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit. Předně svatost, oddělenost pro Boží věc, byla v židovství jasná věc. To lid Boží si Hospodin oddělil sám pro sebe a stal se mu svatým. Tedy jakási svatost, oddělenost pro Boží věci má být v nás a na nás. Jak to ale zařídit?

Předně jsme většinou všichni pokřtěni, takže jakási svatost, oddělenost pro Boží věc tu je. Ale jak tuto oddělenost žít? Jak svůj vztah k Bohu vlastně vyjádřit? Jak formovat naši zbožnost?

Židé měli přesné předpisy. Předpisy jim připomínaly oddělenost a svatost. Předpisy o jídle, čistém i nečistém, Židům v běžném životě připomínaly oddělenost, svatost pro Hospodina. Z úzkostlivosti tato pravidla otců dodržovali.

No, jo, ale jak my, křesťané. formulujeme svoji zbožnost, svoji božnost? Tedy jakousi oddělenost, jakési posvěcení? Již v tom slově posvěcení je ukryto jakési nasvícení, osvícení, které z nás má tryskat do okolního světa.

Poněvadž mu – tedy člověku – nevchází do srdce, ale do břicha a jde do hnoje. Jako by Ježíš říkal: to, co vejde potravou do těla, je zařízeno tak, že si to tělo vybere to dobré, co jej živí a ostatek tělo pošle do hnoje.

Co je důležité, co Ježíš změnil, je důraz na srdce. Člověk je obklopen vším možným, okolní svět je a bude, na tom nic nezměníme. Je ale důležité, aby srdce zůstalo čisté. Srdce jako centrum rozumu, vůle i rozhodování. Srdce, které dovede dobře vyhodnotit emoce. Moderní člověk to má trochu rozdělené. Rozum a vůli jsme rozdělili do mozku a cit jsme usadili kamsi do srdce. Ale vlastně nikdo pořádně neví, jak to v člověku vlastně funguje, když emočně vzplane. Možná, že se dá změřit nějaké vyplavení adrenalinu, EEG zaznamená nějaký vzruch, ale co se stane? Jak to funguje, na to vědci nemají patřičnou odpověď.

To jsme trochu odbočili. Vřadme se zpět do textu. Předně Bible nám říká: Je jedno centrum. Je jeden člověk. Není tělo a duše. Nehádá se duše s tělem. Je to prostě tak, že člověk přijímá do svého světa všelicos, avšak nyní přijde to důležité.

Při trávení potravy si tělo vezme to podstatné, to přebytečné pošle pryč. I vy do svého srdce možná přijmete ledacos. Tomu se neubráníte. *Zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost.* Dlouhý katalog neřestí, vášní a emocí, které náš život ohrožují. Možná, že i do našeho srdce některá z katalogu neřestí vejde. Možná, že mnoho z tohoto katalogu nás ohrožuje v běžném životě. Ježíš to moc dobře ví, vždyť sám vším tím prošel.

Co je zásadní a důležité je, zda se necháme vším tímto pohltnit, ustrašit, zakřiknout nebo to v našem srdci díky milosrdenství Ježíše Krista přetavíme na věci dobré. Prostě v našem srdci to skončí a vyjde jen to dobré, co prospěje životu.

Jak se to může stát? Jak se může stát to, že z nenávisti, které jsme vystaveni, nevznikne ještě větší nenávist? Jak se může stát, že z chamtivosti a sobectví se nestane ještě větší chamtivost? Jak se může stát, že ze zavraždění někoho blízkého se v srdci nestane ještě větší vraždění, ale odpuštění a pokoj? Mohli bychom hledat ke katalogu neřestí opaky toho, co může nastat, když tyto věci v našem srdci zpracujeme tak, že vyjdou jako odpad do hnoje odpuštění.

Jedinou odpověď na tuto otázku spatřuji právě v životě a smrti Ježíše Krista. Je neděle a my si připomínáme vzkříšení. To je ten rozhodující moment, to je to, co v našem srdci přetaví všechny vášně, nenávisti, sobectví, prostě katalog neřestí na odpad odpuštění, který pošleme do hnoje, či do háje. Vzkříšení, nový svobodný život. To je, co po nás Ježíš chce. Víru ve vzkříšení přetavenou do běžného, normálního, profánního života. Radost z toho vzkříšení, kdykoli nepodlehne svodů ďábla.

Pane, prosíme, stvoř nám čisté srdce. Ducha přímého a upřímného. Vřelost tam, kde je jenom chladné a zkamenělé srdce.

Amen.

Píseň: 63

Poslání:

Nevydávej v potupu to dobré, co jste přijali.
Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete,
nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.
Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 656